

СКЛАДИ КОМАНД:

**«НИВА»
(ВІННИЦЯ)**

Старший тренер
О. О. Томах

Тренер
В. В. Грозний

Воротарі:
М. Загоруйко
А. Дейнека

Захисники:
Б. Карпиловський
В. Яцишин
С. Руденко
Я. Заяць
В. Пилецький
В. Чернецький

Півзахисники:
Ю. Савенко
В. Бобилев
П. Касанов м/с
В. Сорокін
О. Кабаченко
І. Булгаков
В. Рудий
В. Вінник

Нападаючі:
С. Морозов м/с
О. Бондарчук
Є. Бурхан
В. Снялик

**«НАФТОВИК»
(ОХТИРКА)**

Начальник команди
В. О. Душков

Головний тренер
А. А. Біба

Тренер
С. В. Грицун

Воротарі:
В. Жук
Г. Лосєв

Захисники:
А. Єрмак
А. Сорокін
В. Єрмак
В. Попович
М. Насташевський

Півзахисники:
Ю. Фокін
Б. Шуршин
Г. Поляков
С. Козлов
В. Колесник
С. Фомін
С. Горох
І. Строганов

Нападаючі:
В. Кириленко
Ю. Лень
В. Безверхий
В. Хромей

СТАДИОН ЛОКОМОТИВ
ФУТБОЛ

20 вересня
1988 року

51

ЧЕМПІОНАТ
СССР

До уваги уболівальників: 5-15-33 — це телефон автоматичного секретаря, який дасть оперативні відповіді про результати чергового туру.

БЮ 04287, 05.09.88. Віноблдрукарня, зам. 584, тир. 1000. Ціна 5 коп.

„НИВА“
(Вінниця)

„НАФТОВИК“
(Охтирка)

Початок о 19 години

1988

ЗНАЙОМТЕСЬ, СУПЕРНИК «НИВИ»: «НАФТОВИК» (ОХТИРКА)

Уперше можливість захищати спортивну честь Сумщини на всесоюзній футбольній арені була надана в 1960 році команді Сумського машинобудівного заводу імені М. В. Фрунзе. Вона виступала під назвою «Машинобудівник», «Торпедо», «Авангард».

У 1968 році авангардівців у класі «Б» замінив сумський «Спартак», який успішно виступав в зональних змаганнях і посів друге місце. Але в фінальному турнірі найсильніших колективів Української РСР виявився лише шостим. Однак наступного сезону спартаківці стали переможцями зони, а в фінальному турнірі завоювали бронзові медалі чемпіонату республіки й виборили право виступати в другій лізі класу «А».

У другій лізі сумська команда «Фрунзенець» виступала дванадцять сезонів 1971—1983 роки: 566 матчів, 166 перемог, 157 нічиїх, 243 поразки при загальній різниці забитих і пропущених м'ячів 537—686. Кращий підсумок — 4 місце в зоні в 1974 році. У 1983-у сумчани посіли останнє місце й вибули з розіграшу чемпіонату. І лише з 1986 року область на всесоюзній арені представляє команда «Нафтовик» (Охтирка).

Команда була заснована в 1980 році. Вже в рік дебюту вона стала переможцем обласних змагань у другій групі. Наступного сезону — фіналістом Кубка області і другим призером серед команд першої групи. В 1982 футболісти Охтирки уперше взяли участь у першості республіки серед команд колективів фізкультури і посіли шосте місце в своїй зоні. В цьому ж сезоні «Нафтовик» уперше завоював Кубок області, перемігши в фіналі сумський «Фрунзенець». Такого успіху охтирчани потім добивались ще двічі — в 1983 і 1984 роках. А в першості республіки футболісти з берегів Ворскли з року в рік продовжували нарощувати свої спортивні досягнення. В 1983-у вони фінішували на третьому місці, через рік піднялися сходинкою вище.

Найбільш успішним для охтирчан був сезон 1985 року. Команда посіла перше місце в своїй зоні, а потім виграла фінальний турнір чемпіонату республіки, завоювавши право виступати серед майстрів другої ліги.

У рік свого дебюту на всесоюзній арені команда залишила двоєчлених враження. Вона могла блиснути змістовною грою в матчах з лідерами, але й показати невразний футбол у поєдинках з аутсайдерами.

Зрушення на краще з'явилися після приходу в команду на посаду старшого тренера заслуженого майстра спорту А. А. Біби. Досвідчений спеціаліст зумів перебудувати психологію багатьох гравців «Нафтовика».

Після завершення торішнього сезону болільники охтирського «Нафтовика» ще довго не могли заспокоїтися. «Рано закінчився чемпіонат, — бідалися вони. — Ще б кілька турів — і наші обов'язково були б призерами».

Так, у другому колі охтирська команда показала найкращий результат, що приніс їм у підсумку шосте місце. Щоправда, на такий злет не сподівалися навіть самі наставники «Нафтовика».

— Добре розуміли, що шосте місце, крім усього іншого, ще й щасливий збіг обставин, — скаже потім А. А. Біба. — Ні, за рівнем гри на заключній частині чемпіонату ми не поступалися навіть лідерам. Та й не вірилося, що нашим підопічним, які виступали серед майстрів лише другий сезон, вистачить сил і класності для пристойного підсумкового результату...

Виходить, команда стрибнула вище голови? А Біба не згоден. Залишилися резерви для посилення гри. Зокрема, на більше здатні форварди. Торік завершували атаки переважно півзахисники, їхній лідер Б. Шуршин

навіть став найкращим бомбардиром. Ось чому в підготовчий період тренери прагнули посилити саме передню лінію. Запросили Ю. Леня з київського СКА і М. Насташевського з могильовського «Дніпра» — гравців добре підготовлених, насамперед, фізично. Та досі форварди не сказали свого слова. Знову виручають хавбеки.

ФУТБОЛ У НАШИХ ДРУЗІВ

Давня дружба єднає Вінниччину та Кабардино-Балкарську АРСР. Один з найпопулярніших видів спорту в цій республіці — футбол. Про це й наш сьогоденний калейдоскоп.

П'ять вихованців футбольної школи міста Нальчик були кандидатами до збірної команди Радянського Союзу. Однак грали за головну збірну країни тільки троє — В. Беляєв, К. Туаєв, В. Ештреков.

Футбольна школа Кабардино-Балкарії за всі часи свого існування підготувала двох майстрів спорту міжнародного класу і двадцять два майстри спорту.

Двом вихованцям футбольної школи Кабардино-Балкарії вдалося завоювати звання чемпіона СРСР. Володимир Беляєв, який виступав за московське «Динамо», це вдалося тричі — в 1957, 1959 і 1963 роках. А Олександр Апшев, який виступав у складі тбіліського «Динамо», став чемпіоном СРСР у 1964 році.

Тільки двом вихованцям футбольної школи Кабардино-Балкарії вдалося завоювати звання переможця Кубка СРСР. Це два Володимира: Беляєв та Ештреков. Обидва виграли це звання, виступаючи за московське «Динамо». Перший в 1953 році, другий — в 1972-у.

З числа вихованців футбольної школи Кабардино-Балкарії тільки Володимир Беляєв вдалося грати в попередніх зустрічах чемпіонату світу. Це було в 1958 році, напередодні шостого чемпіонату світу в Швеції.

Першим суперником нальчицького «Спартака» в офіційному турнірі в 1959 році був лєнінаканський «Ширак». Автором першого гола став нападаючий нальчан, пізніше гравець збірної країни, майстер спорту міжнародного класу Казбек Туаєв. Сталося це на 15-й хвилині зустрічі. Другий гол на рахунок Олександра Костіна.

Сотий гол спартаківці забили 17 вересня 1961 року у зустрічі з одноклубниками з Орджонікідзе. Ювілейний м'яч провів півзахисник Едуард Кветинський.

Перший гол у міжнародному матчі серед спартаківців забив Юрій Чистохвалов, нині заслужений тренер РРФСР.

Руслан Беков — єдиний нападаючий «Спартака», якому вдалося забити понад сто голів.

У складі нальчицького «Спартака» виступали футболісти двадцяти національностей.